

Ruta a l'exili d'un grup de diputats del Parlament de Catalunya, segons Antoni Rovira i Virgili

Mapa de Catalunya. Escala gràfica. [Barcelona]: Generalitat de Catalunya, 1931. 57 x 50 cm
[Reproducció de l'exemplar de la cartoteca digital de l'ICGC]

Barcelona
21-23 de gener de 1939
Evacuació del fons documental
parlamentari

1

«El dia 21 de gener de 1939, fou D. Juan Negrín, president del govern, que em cridà per dir-me la conveniència de retirar tota la correspondència i la resta de documentació del Parlament, i prendre totes les precaucions personals necessàries, perquè l'enemic es trobava a les portes de Barcelona.»

IRLA I BOSCH, Josep. *Memòries d'un president a l'exili*, pàgina 86

Tiana
24 de gener de 1939
Agrupament dels diputats
a la Conreria

2

«Uns trucs lleus a la porta, un soroll de passos, i entra una família que acaba d'arribar. Mitja hora després n'entra una altra, i més tard una altra, i una altra encara. Identifico el pintor Anglada-Camarasa, Pau Romeva, Soler i Pla, Ramon Sanahuja, Rafael Closes i alguns més, amb les respectives famílies.»

ROVIRA I VIRGILI, Antoni. *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, pàgina 54

Girona
24-26 de gener de 1939
Estada a la ciutat

3

«El desassossec s'accentua davant la trigança d'Irla i Rouret. Alguns escriptors que es troben a Girona, entre ells Pous i Pagès, s'ajunten al grup de diputats [...]

La llarga espera es fa anguniosa [...]

Sense ésser clarament formulada, es transparenta una doble sospita: ja deuen ésser a França! Entre realitats i suposicions, la renglera dels fugitius augmenta. I els consellers Tarradellas, Sbert i Bosch i Gimpera, són de debò a Olot? No seran ja fora també? S'ha creat un ambient de malfiança general.»

ROVIRA I VIRGILI, Antoni. *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, pàgina 74 i 75

Olot
26-27 de gener de 1939
Reunió de diputats a l'hotel del
Parc.
L'Ajuntament d'Olot va preservar
llibres comptables del Parlament

4

«A quarts de sis de la tarda tots els diputats que som a Olot (uns quinze), ens reunim en una cambra de l'hotel per a tractar del que calgui fer. La nerviositat es reflecteix en les paraules i els gestos. En el canvi d'impressions predomina l'opinió que hem de sortir d'Olot.»

ROVIRA I VIRGILI, Antoni. *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, pàgina 86

«Dardalló, davant del requeriment dels diputats —quatre o cinc l'interpel·len amb els braços estesos i en actitud comminatòria— s'avé a posar a la nostra disposició un autocar. Un i prou. El mateix carruatge haurà de fer diversos viatges d'Olot a Cantallops. Cal establir tres torns. La meva família i jo som del primer. Els d'aquest torn rebem ordre de concentrar-nos en una plaça propera, on l'autocar ens vindrà a buscar. A les fosques portem els bagatges a la plaça, i ens esperem sota els estels de la nit freda.»

ROVIRA I VIRGILI, Antoni. *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, pàgina 89

Agullana, Mas Perxés
28-31 de gener de 1939
Hi romangué documentació
parlamentària

5

«En baixar del bibliobús, de tan viu, el fred m'obligà a protegir-me darrera el tronc d'un pi enorme, fantàstic. Davant meu hi havia un mas bastit a l'esquenall d'un promontori. Un hort, partit per una escala de pedra, pujava fins a un rampeu del mur. La casa tenia un aire senyorívol de feu, de dominar, des del seu lloc de privilegi, tota la rodalia.»

BENGUEREL I LLOBET, Xavier. *Els vençuts*, pàgina 69

La Jonquera
31 de gener de 1939
Punt d'entrada a la Catalunya Nord

6

«Agrupats al mig del camí que va de Can Perxers a la carretera, els expedicionaris reben les últimes instruccions de llavis de Pi i Sunyer, Bosch-Gimpera, Ramon Frontera i Pau Vila. Aquest passa llista i resol alguns petits problemes que es van presentant. Mai ningú dels que hem de fer avui el viatge no havia esperat amb tanta emoció ni amb tanta il·lusió el moment d'una partença.»

ROVIRA I VIRGILI, Antoni. *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, pàgina 149

«Van pujant carretera amunt corrues de gent que ja ha passat pels sedassos policíacs i duaners de La Jonquera, sobretot dones amb farcells al cap i a les mans i amb criatures agafades a les faldilles. Mares i fills porten a la faç demacrada i groga el senyal de les privacions; així i tot caminen amb un pas ràpid, amb un coratge alegre, amb una expressió d'esperança, com qui ja és a punt d'entrar a la terra promesa.»

ROVIRA I VIRGILI, Antoni. *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, pàgina 155